

॥ ஆகி ॥

அம்ருதலைம்.

மாதந்தேரூம் வெளிவரும் யீ வைங்னைவ ஸம்ப்ரதயார்த்த

ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

185

அம்ருதலைம்

ஏழாண்டுக்கால மாதந்தேரூம் வெளிவரும் யீ வைங்னைவ ஸம்ப்ரதயார்த்த
ப்ரகாசநப் பத்திரிகை

விளம்பி — பங்குனி

MARCH 1959

ாது பிணிரக்ஷாயா விலங்குமஸஹானஷ !

நடா பஞ்சாயுஷி விஷ்ணு ந: ஶ்ரீரங்கநாயக: ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மே. வாந்தரராஜாசாரியர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

அஸ்மந்குபரம்பரையோ தம:

அம்ரதலை.

185

விளம்பி
பங்குளி

— பத்ராதிபர்கள் —
ஸ்ரீகாஞ்சி பா. அண்ணங்கராசாமியா
ஸ்ரீரங்கம் கெ. ஈந்தராஜாமியா

1959
MARCH

அனுயோதிஸ்திரியுமிகு சூமனோமனோவினோடாய்। அமृதலஹரி பிரஸ்ரது ஸதத் ஶரீரங்கந்஦மஸ்வி஘ாது॥

சங்கரபகவத்பாதாஞ்சம் பராசரபட்டரும். அநிர்விண்ணன நாம பாஷ்ய விமர்சம்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்கு அநிர்விண்ண: என்றே ருதிருநாமம் ஒத்தப்பட்டுள்ளது. இஃது ஒரு தடவையல்ல; இரண்டு தடவை யோதப்பட்டிருக்கின்றது. * அனிர்விண்ணஸ்தாடமர்சி — அநிர்விண்ணஸ் ஸதாமர்வீ * என்றவிடமும் அனிர்விண: ஸ்஥விஷ்டோ மு: * என்றவிடமும் காண்க,
அநிர்விண: ஸ்஥விஷ்டோ மு: — அநிர்விண்ணஸ் ஸ்தவிஷ்டோ மு: * என்றவிடமும் காண்க,
இரண்டிடத்திலும் சங்கரபகவத்பாதாள் ஒரே விதமான பொருளையே உரைத்துள்ளார்;— நிர்வேதப்ரஸக்தி யில்லாதவன் என்று. நிர்வேதமாவது துக்கம்; துக்க ஸம்பந்தமேயில்லாத வனைப்பதாகப் பொருளுறைத்தாராயிற்று. பட்டருடைய பாஷ்யத்தில் இப் பொருள் நெஞ்சாலும் நினைக்கப்பட்டதன்று. அவர் இரண்டிடத்திலும் வெவ்வேறு பொருளையே ரஸவத்தரமாக அருளிச் செய்துள்ளார். பட்டர் அருளிச் செயலாகிற அமுதக்கடலில் ஆழ்த்தவராதலால் அதற்குச் சேர அருளிச் செய்திருக்கின்றார்.

எங்கனேயென்னில்; க்ரமேண உபபாதிக்கிறோம். பகவானுக்கு நிர்வேத ப்ரஸக்தியே கிடையாதென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார்யர்கள் எண்ணுவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே, நிர்வேதத்தின் அந்யந்தாபாவ முடையவன் என்கிற பொருளை விட்டிட்டு, நிர்வேதத்தின் ப்ரத்வம்ஸாபாவ முடையவன் என்கிற பொருளையே [ஒரு ஸ்தலத்தில்] அருளிச் செய்கிறார்; அநிர்விண்ண:— நிர்வேதம் இருந்து கழிந்தவன் என்று பொருள் பணித்தபடி.

ஸஹஸ்ரநாமத்திலேயே விகர்த்தா என்றிருகு திருகாமமூள்ளதன்றே; ஹ்ருதய விகார மடை பவன் என்பதாக அதற்குப் பொருள். 'அங்கின்ன: ' என்பதற்கு நிர்வேத முண்டாகப் பெறுதவன் என்று பொருள் கொள்ளலாமாகையாலே அங்குனம் பொருள் கொண்டால் இந்தத் திருநாமம் விகர்த்தா என்னும் திருநாமத்திற்கு எதிரிடையானதென்று தேறும்.

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் * அசீஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு: * என்று மோதிவருகிறோம். அவிழ் ஞாதா என்பதற்கு அஜ்ஞனென்கிற பொருளும், ஸஹஸ்ராம்சு: என்பதற்கு ஸர்வஜ்ஞ னென்கிற பொருளும் கிடைப்பதால் இவ்விரண்டு திருநாமங்களும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையானதென்று விளங்கும். இவ்வண்ணமாகவே, விகர்த்தா என்கிற திருநாமமும் அந்தின்ன: என்கிற திருநாமமும் பரஸ்பரம் ப்ரத்யங்கமென்று தேறும். அவிழ்ஞாதா, ஸஹஸ்ராம்சு: என்ற திருநாமங்கள் ஒரே ஸ்தலத்தில் படிக்கப்பட்டவையென்றும், இவை வெவ்வேறு ஸ்தலங்களில் படிக்கப்பட்டவையென்றும் ஒரு வாசி விளங்கும். ஸஹஸ்ராம்சு வென்னப்படுகிற பகவானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைப்பற்றி விவரிக்க வேண்டிய தொன்று மில்லை; அவனையே அவிழ்ஞாதா என்றால் எப்படி இவன் அஜ்ஞன்? என்று கேள்வி பிறக்கும்? அதற்கு ஸமாதானம் ஆசார்யர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டேயுள்ளது; * அவிஜ்ஞாதா ஹி஭க்தாநாந் ஆகஸ்து கமலேக்ஷண: - அவிழ்ஞாதா ஹி பக்தாநாம் ஆகஸ்தா கமலேக்ஷண: * அடியார்களின் குற்றங்களை யறியாதவன் என்று. கூரத்தாழ்வானும் * உபாலம்஭ோத்ய ஭ோ: ! ஶயதி வத ஸாவித்யமपி தே யதோ ஦ோஷ ஭க்தேவூ வரद! நேவாகலயसி — உபாலம்போயம் போ: ச்ரயதி பத ஸார்வஜ்ஞயமபி தே யதோ தோஷம் பக்தேஷா இஹ வரத நைவாகலயஸி * என்கிற ச்லோகத்தினால் இப்பொருளையே காட்டியருளினர். அந்தின்ன: என்கிற திருநாமத்திற்கு நிர்வேதமே உண்டாகப்பெறுதவனென்று பொருள் கொண்டால் * ஆநந்தோ நந்தநோ நந்த: * என்று ஆநந்தமயனைகத் துரிக்கப்படுமெனுக்கு இப்பொருள் ஸாஸங்கதமோக்கும். நிர்வேதத்தின் அத்யந்தாபாவமுடையவன் என்று சங்கரபகவத் பாதானுமரை செய்த பொருளை உபேஷதித்து வேறொன பொருளையருளிச் செய்த பட்டருடைய திருவுள்ளத்தை உபபாதிப்போமினி. உலகில் ஒருவன் நிர்வேத முற்றிருந்து பிறகு அது அற்றவனால் அவனையும் அந்தின்ன: என்னக் குறையில்லையே. இந்த நிலை ப்ராக்ருதர்களுக்குப் பொருந்துமே யல்லது அப்ராக்ருதனான பகவானுக்குப் பொருந்துமோவன்று சங்கை தோன்றும். பட்டர் இந்த சங்கையைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு இதற்குப் பரிஹாரம் காட்டுகிற முறையிலே பாஷ்ய ஸமக்ரிகளைப் பணித்துள்ளார்.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் * அபிஷிச்ய ச லக்ஷ்மி ராக்ஷஸேந்து வி஭ிஷணம் | குத்துத்யத்தா ராமோ விஜவர: ப்ரமுமோத ஹ * என்கிற ச்லோகம் ப்ரஸித்தமானது. பெருமான் விபிஷனையும்வானுக்கு மகுடாடிவேகம் செய்து மகிழ்ச்சியற்றதாக இதில் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு 'அபிஷிச்ய ப்ரமுமோத' என்னுமாலே போதுமாயிருக்க, இடையில் விழ்வர: என் ரூரூ பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதை உயிராகக் கொண்டாளினார் பட்டர். 'விழ்வர:' என்னுமின்த பதம். இங்கு அநாவச்யகம் போல் தோன்றும். அநாவச்யகமன்று, மிகவும் ஆவச்யகமே. விபிஷனையும்வான் ஆகாசத்தில் வந்து நின்று கதறும்போது * ஸோங் பருபித-

-தென் ஦ாஸவாக்ஷானிதः - லோஹம் பருவிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநிதः * என்ற இராவணன்
பக்ஞலில் தாண்பட்ட பளிபவத்தைப் பேரினான்; அதனைக் கேட்ட பெருமாளுடைய திரு
வுள்ளத்தில் அளவுகடந்த நிர்வேத முண்டாகுயிருந்தது. பரம சேநநுடைய திருவுள்ளத்
நில் பக்த நிர்வேத ப்ரயுக்தமான நிர்வேதம் உண்டாகாமலிருக்க ப்ரஸக்தியுண்டோ? அவர்
விடிஷ்ணும்வாணை இங்கையில் அப்ரேஷனம் செய்வித்த பிறகே அந்த நிர்வேதம் ஒருவாறு
நிறுப்பி, நீதுந்திடை வாண்டிலை மூலிகை நுண்டாறிந்து ச்வோகமியற்றினார். அதை பிடிட்ட
து சூத்த விடுத்தில் உடல்பொதுத்தருளினார்.

ழு:

வியாக்கியானங்களின் வீறு.

(ழு காஞ்சி அண்ணங்கராசாரியர்.)

1. வடமொழி நூல்களுக்கோ தென்மொழி நூல்களுக்கோ துவதறித்துள்ள வியாக்கியானங்களை விசேஷமாகப் பார்த்து வருகிறோம். பதவையாக மட்டும், அல்லது பொழிப்புரையாக மட்டும் எழுதப்படும் வியாக்கியானங்கள் நிற்க. * வ்யாக்யான் பக்கங்கள்— வ்யாக்கியானம் பஞ்சலக்ஷணம் * என்கிற முது மொழியின்படி லக்ஷண பூர்த்தியுள்ள பரிபூர்ண வியாக்கியானமாக அமையும் விவரணங்களில் ஆவச்யகமான விடங்களில் பதச்சேதமும் பதார்த்த ப்ரதி பாதநமும் விக்ரஹமும் வாக்ய யோஜனையும் ஆகோபஸமாதானமுஷாகிய இவை அமைக்கேத் திரும். மல்லிநாதன் முதலான ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்களும், நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகர் முதலான தென்மொழிப் புலவர்களும் எழுதியுள்ள வியாக்கியானங்களைக் காணுமிடத்து “இப்பிரதியன்கீரு வியாக்கியானம் அலையேவன்டும்” என்று சொல்லாதாரில்லை. அந்த மஹாங்களும் அவர்களுடைய வியாக்கியானங்களும் நிற்க.

2. ஸம்ப்ரதாயத்தில் விசதவாக் சிகாமணிகளென்று புகழ்பெற்ற மணவாள மாழுனி களின் வியாக்கியான ஸரணியை நோக்குமிடத்து *ந பூதோ ந பவிஷ்யதி * என்கிற வசன விசேஷங்களன் பிராமணிகர்களுக்கு விளைவுக்கு வரும். தமிழ் மொழியில் அமைந்தவையான பூர்வைசனபூஷண-தத்வத்ரய-ஆசார்ய ஹ்ருதயாதி ரஹஸ்யங்கள் வெறுந் தமிழல்ல; ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பறைங்கள் என்பது அவற்றில் பரிசயமுள்ளவர்கள் நின்தது. அவற்றுக்கு மாழுனிகள் அருளிச் செய்துள்ள வியாக்கியானங்கள் ஒருவரும் ஒருகுறையும் கூறவொண்டதை படி யமைந்தவை யென்பது ஜகங் ப்ரவித்தம். ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பறைங்களான மூலத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களுக்கு வ்யுத்பத்தி காட்ட வேண்டிய ஆவச்யகதையுள்ள விடங்களில் சிறிதும் உபேக்கிப்பதில்லை.

— விரிஷ்ட விஶேஷங்களை அரசுமாக —

3. தத்வத்ரயத்தில் ஈச்வர ப்ரகரணத்தில் (169) “விசிஷ்ட விசேஷங்கள் ஈத்வாரகமாக” என்பது ஒரு சூர்யை. ஈச்வரன் தானே ஜகத்தாய்ப் பரினமிக்கையாலே அவன் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமாய் மிருக்குமென்று பிள்ளை கோசார்யர் அருளிச் செய்கையில், அவனே ஜகத்தாய்ப் பரினமித்தால் நிர்விகாரனென்பது எங்களே சேருமென்கிற சங்கையை உத்தேஷித்துச் கொண்டு ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே நிர்விகாரத்வ ச்சுருதி பொருந்தக் குறையில்லை யென்று ஸாதித்து. அதன் மேல் ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லை யாகில் இவள் தானே ஜகத்தாய்ப் பரினமிக்கிற நென்ற பரினமை இல்லை உண்டாம்படி யெங்நானே? எனகிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக மேலே உதாஹரி த்த “விசிஷ்ட விசேஷங்கள் ஈத்வாரகமாக”, எனகிற பூர்வ ஸுலக்தி அவதரி த்துள்ளது மூலத்தில். இதில் (ஆக) எனகிற ஒரு சொல் தவிர எனகிற பூர்வ ஸுலக்தி அவதரி த்துள்ளது மூலத்தில். பார்த்து வீறு சொல் தவிர மற்றதெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதம், விசிஷ்ட விஶேஷங்களை அரசுக் கொட்டுப் பார்க்கலாம், பொருள்? எப்படி வ்யுத்பத்தி? என்று சதுரசாஸ்தர பண்டிதர்களைக் கேட்டுப் பார்க்கலாம், மஹாபாஷ்யாந்த வித்வானங்களை வினவலாம். அடியேன பல வித்வானங்களைப் பலகால் கேட்டுப் பார்த்துதன். மணவாள மாழுநிகளின் வியாக்கியானத்தைப் பாராமல் ஒருவரும் வாய்த்திறக்க முடியவில்லை.

4. இங்கு மரமுனிகளை வியாக்கியான பூர்ணாக்தி எங்குணே யென்னில் ;

விரிவட்டம் வதசு விஶௌஷதி தே சி விரிவட்டவிஶௌஷதண்டு என்று பூர்ணாக்தி கர்மதாரய ஸமாஸத்தைப் பண்ணி, அாரெண வாஹ சுதாத ஊதி வாஹாரக்மென்று சுநகூரவாத்தை வஹாலீஷித்து ‘விரிவட்டவிஶௌஷதணை வாஹாரகாடு— விரிவட்டவிஶௌஷதணை வாஹாரக்மென்று தூதீஶாததூதாஶாதாக ராப்தத்துக்கு வ்யதிப்பத்தி பண்ணிக் கொள்வது. விசிவ்டமாலது விஶோஷஷ யுக்தமானதாய் விசிவ்டமான விசேஷணை மென்று ஒண்ட குண்டலாழிகள் போலன்றிக்கே ஶாரீரல-உதமாகையாலே பூர்ணாக்கிஜூஹ-மல்லாத விஶோஷத்தை யுடைத்தான் விழவிழு-குவ விஶோஷணத்தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, விரிவ்ட விஶேஷணை மென்கிற விதுக்கு-ஶாரீரல-உதமாய்க் கொண்டு என்று மோக்கத் தன்னேடே கூடியிருக்கிற விஶைஷணை மென்று பொருளாகவுமாம். அப்போதும் ஏழைக்கூறுமான ஒண்ட குண்டலாழிகளில் வ்யாவருத்தி வித்திக்குமிறே, விஶைஷணத்தாலே ஸாராகமான வென்றது-இப்படி அப்ருதக்ஸித்தமான விரோஷணமாகிற ஹேதுவாலே த்வார ஸஹிதமாக இவனுக்குப் பரிஞ்சம முண்டாகிற தென்கை. இத்தால் அப்ருதக் ஸித்தமான விழவிழு-குவ விரோஷணை த்வாரா இவனுக்குப் பரிஞ்சம முண்டாகிற தென்றாயிற்று ’

இவை மாமுனிகளின் திவ்ய பூர்ணாக்திகள்.

5. கெவந காஸாயுர்களும் அனேக ஶாஸ்த்ரங்களில் வ்யதிப்பங்களுமான ப்ரசண்ட பண்டிதர்கள் இக்காலத்திலுமுள்ளார்களே பூர்ணாக்கணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில். அவர்களுள் ஒருவராவது இவ்வளவு தெளிவாகவும் விஶைஷமாகவும் ஸாபரிஷ்க்ருதமாகவும் எழுதவல்லவருள்கேல் அவரை விக்ரஹாக வைத்து ஒராதிக்கத் தட்டிராது. மேலே உதாஹரித்தமாமுனிகளின் வியாக்கியான பங்க்திகளை இருப்பது முப்பது தடவை வாசித்து மனனம் பண்ணி பூர்கோஸத்தை மூடி வைத்திட்டு அந்த மூல சூரியன்கு வியாக்கியான மெழுதுக வென்று வேண்டினாலும் ஒரு மஹாபண்டிதராலும் இங்குள்ள யெழுத முடியாதென்பது தின்னனம். “என்பது வெள்ளிடை மலை; — என்பதைக் கண்டோமல்லவா?” என்று இங்குள்ள யெழுதுகிற பண்டிதர்கள் பல பலருளர்.

6. மேலே யுதாஹரித்தமாமுனிகளின் திவ்ய கம்பீர மதுர பங்க்திகளிலே “அன்றிக்கே” என்று தொடங்கிப் பக்ஞாந்தாமாக ஒரு பொருள் விவரிக்கப் பட்டுள்ளதன்கீரு; “முந்தின பொருளென்ன? பிந்தின பொருளென்ன? விவரித்துச் சொல்லவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாலும் சிறுங்க க்ராதிரியா ஸமஞ்ஜஸமாக வெடுத்துச் சொல்லவும் வல்லாரில் கூயே. பூர்கோஸத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பங்க்திகளைத் திருப்பித் திருப்பிவாசித்து முத்துப் பேட்டைக்கும் பட்டுக் கோட்டைக்கும் போய்ப் போய்த் திரும்புவர்கள்.

— உந்த விரைவாந்திர்கு பூர்ணாக்தைபொற நிருபணம் —

7. ப்ரக்ருதம் இவ்விஷயத்தை இங்கு காம் எடுத்துக் காட்டியது எதற்காக வென்னில்; கேண்மிள். ஒருவரும் ஒருவிதமான குறையும் கூறவொன்றுதயுத்திரும், வியாக்கியான ஸரணியை ஒருவரும் வல்லையாமும் அநுகரிக்கவு மொன்னைதபடிக்கும் விவரணம் செய்தருள்பவரான் மனவாள மாமுனிகள் மூலத்தில் ஆசைப் ஸமாதானங்களுக்கு ஈஷத்ப்ரஸ்தி யுண்டானாலும் உபேக்ஷியாதும் சோம்பாதும் அவற்றை நிருபித்தே நிற்பவர். தாம் வியாக்கியானித் தருள்வதாகக் கைப்பற்றின ஏல பூர்ணாக்தைகளில் விரோதம் சங்கிக்க இடமிருந்தால் இப்பொது நம் போன்றவர்கள் பழுதீ போராட வேண்டும் படியாக விட்டு வைத்

திரார், இதைப்பற்றி இங்கு விவரிக்க வேண்டியதே அடியேலுக்கு மிக முக்கியமானது இதற்குப் பூர்வங்கயாகவைக் கீழ் விதை மெழுதினபடி. மாழுவிகளின் திருவாக்கு வைசாதீம் நம் பேரன்ற மிதயாதிகளுக்கு நிலமண்று என்று நிருபித்துக் காட்டவேண்டியே அஃது எழுதிற்று. இதாநிந்தங்கள் விரோத பரிஹாரம் என மகுடமிட்டுப் பின்னொலோகாசார்யருடைய திவ்ய ஸுக்திகளில் விரோதமிருப்பது போலவும், அதைத் தாம் பரிஹரிப்பது போலவும் காட்டி நிற்பது மணவாள மாழுவிகளுக்கு மஹத்தான அவத்யம் நிருபித்ததாகப் பர்யவலிக்கு மத்தனை என்பதை மாழுவிகளின் பூஜைக்கு ஸாதா ப்ரவாஹமக்ஞர்கள் நெஞ்சில் சிக்கனாக கொள்ள வேண்டும்.

— மாழுவிகளின் விரோத பரிஹார ப்ரக்ரியைகள். —

8. மணவாளமாழுவிகள் தமது வியாக்கியானங்களில் ஆங்கரங்கு விரோதமெடுத் துக் காட்டுவதும் தத்பரிஹாரமும் செய்து காட்டுவதுமான ப்ரணைகளை ப்ரக்ருதமான அல்ப வ்யாஜக்டில் உலகுக்கு நாம் மிகப் பெரிய விருந்தாக உபகரிக்கிறோம். மாழுவிகள் இருவகை யான விரோதங்களை யெடுத்துக் காட்டிப் பரிஹரிப்பதுண்டு. (1) பின்னொலோகாசார்யருடைய வரம் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயகருடையவும் பூஜைக்திகளுக்கு வேறு சில ஆசார்யர்களின் பூஜைகளோடு விரோதம் தோன்றுவதாக எடுத்துக்காட்டிப் பரிஹரிப்பது ஒன்று. (2) இவர்களினுடைய பூஜைக்திகளிலேயே ப்ரஸ்பரம் விரோதமிருப்பதாக எடுத்துக் காட்டிப் பரிஹரிப்பது மற்றொன்று. விரோதத்தை யெடுத்துக் காட்டிப் பரிஹாரம் செய்வதாகிற வாரி யில் புகாமலை விரோதத்தையும் தத்பரிஹாரத்தையும் காட்டிக் கொடுக்கிற ஆச்சரியமான வொரு பத்ததியும் மணவாளமாழுவிகளின் திவ்ய பூஜைக்திகளில் மிகவுண்டு. இவற்றை யெல்லாம் நாம் விசதமாகவும் விரிவாகவு மெடுத்துக் காட்டப் புகுந்தால் இதுவே யொரு பெரிய நூலாகும். சுருக்கமாகச் சிலவற்றை மட்டும் இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

மூலகாருடைய ஸுந்திகளில் மாழுவிடள் காட்டிடுள்ள பரஸ்பர விரோத பரிஹாரங்கள்.

9. ஆசார்யஹ்ருதபத்தில் (107) “முந்தீர்வரமுந்தார் சூட்டுங்கோவையாழியென்கிற ஸாக்ஷாத்கருதவூவாவுதோக்கர்க்கு யாதூஷி விகாஷிகளுண்டாகில் தோன்றும்” என்பதொரு சூர்ணிகை. ஆழ்வாரை எம்பெருமான விஷயீகரிப்பதற்கு ஹேதுவாக ஜ்ஞாதஸாக்ருதங்களொன்றும் கிடையாது என்பதுமட்டுமன்று; யாத்ருச்சிகாதிகளான அஜ்ஞாதஸாக்ருதங்களும் கிடையாதென்பதை விவரித்து வருகின்ற ஆசார்யஹ்ருதயகாரர் மேலை குறித்த சூர்ணிகையினால் என்ன தெரிவித்தாரென்னில், ஸ்வகீய வ்ருத்தாந்தங்களையும் பரகீய வ்ருத்தாந்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பத்தும் பத்தாகப் பேசியிருப்பவரான ஆழ்வார், தம்மை தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பத்தும் பத்தாகப் பேசியிருப்பவரான ஆழ்வார் அங்கீகரிக்கைக்கு அடியான யாத்ருச்சிகாதிஸாக்ருதங்களுண்டாகில் அவற்றை எம்பெருமான் ஆங்கீகரிக்கைக்கு அடியான யாத்ருச்சிகாதிஸாக்ருதங்களுண்டாகில் அவற்றை யும் தாம் கண்டு வெளியிட்டுமிருப்பர்; அப்படி வெளியிட்டிருக்கக் காணுமையாலே அவையும் ஆழ்வார்க்கு இல்லையென்பது விளங்கிறது என்று தெரிவித்தாரானார். இதற்கு மேல் (111) “மாதவன் மலைநீர் நிழலென்று ஏற்றுமது” என்று தொடங்கியுள்ள சூர்ணியானது இத்தோடு விரோதிப்பது போல் காணப்படுகிறது. அஜ்ஞாதஸாக்ருதங்களில் ஆழ்வாருக்கு அங்வைமுண்டு போல் [ஷலகாரராலேஸி] நங்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கே விரோதமிருப்பதாக மிதமதிகளுக்குத் தெரியவே மாட்டாது. மணவாளமாழுவிகள் இங்கு விரோதத்தை யெடுத்துக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கும் படியைக் காட்டுகிறோம்.

10. * மாதவன் மலை நிரித்யாதி சூர்ணையை வியாக்கியானித்துத் தலைக்கட்டின பின்-

“கீழே * யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும் * என்றதுவும் இங்கே * மாதவனித்யாதியாலே அவனை நிடத் தக்கவை சிலவுண்டாக இவர் தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதுவம் தன்னில் ஓசருப்பட எங்களை யென்னில் ”

என்னும் ஸ்ரீ ஸுக்திகளால் பரஸ்பர விரோதத்தை யெடுத்துக் காட்டி, உடனே பரிஹாரம் காட்டியருள்கிறார்—

“ ஸ்ரீவீஷாதிகள் தான் பலவருண்டாகையாலே சுதூராதூங்களாய் மஹா மலத்துக்கு உறுப்பாய் வந்து வீழுமலையும் ஆபாஸங்களாவிருக்குமவையுமுண்டாகையால், சுதூராதூங்களாய் அவனுக்கு ஓஹதுவாகக் கொள்ளலாம்படியிருக்குமவற்றைக் கீழே சொல்லிற்றார்க்கி, ஆபாஸங்களாய் அவன் ஆரோபித்துக் கொள்ளத் தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை.” என்று.

இத்தகைய விரோத பரிஹாரம் மாழுனிகள் தவிர வேறு யாரும் செய்யகில்லார். ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரருடைய ஸுக்திகளில் பூர்வோத்தரவிராதமெடுத்துக்காட்டிப் பரிஹரித்தருளின தற்கு இது நிதர்சநமாகக் காட்டிற்று. அதிலையே பூர்வாசார்ய ஸுக்தி விரோதமெடுத்துக்காட்டிப் பரிஹரித்த விடங்களும் பலவுண்டு; ஒரிடமெடுத்துக்காட்டுவோமங்கு.

ஆசார்யஹ்ருதய ஸுக்தியில் மாழுனிகளெடுத்துக் காட்டியுள்ள பூர்வாசார்ய வசந விரோத பரிஹாரங்கள்.

11. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (99) * ஜங்மாந்தரஸஹஸ்ரநற்றவங்களாலே * இத்யாதி சூர்ணையில் “ விளக்கினைக்கள்டு ” என்றவிடத்தை வியாக்கியானிந்தருளினடைனே

“ * விளக்கினை விதியில் காண்பார் * என்கிறவிது ஹயவத் ஸாக்ஷாத்காரமாகப் பூர்வர்கள் வியாக்கியானம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும் இவர் ஆத்ம பரமாகவே அருளிச் செய்தாரென்று கொள்ள வேணும். ஹயவஜூநாநாநாநங்களை மேலே சொல்லுகையாலே. * விதியில் கானும் ப்ரதமமத்யமாற்றைகளோ * என்று ஆத்மபரமாகவிறே கீழும் இவரருளிச் செய்தது. யோஜநா ஹேநங்களுண்டாயிருக்குமிறே.”

என்றருளிச் செய்துள்ளர் மணவாள மாழுனிகள். ஆசார்யஹ்ருதயத்தை விட்டு இனி ஸ்ரீ லோகாசார்ய திவ்ய ஸுக்திகளிற் செல்வோம்.

தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் காட்டியுள்ள விரோத பரிஹாரங்கள்.

12. தத்வத்ரய-ஈச்வரப்ரகரணத்தில் (53) “ நித்தீயாதி தராங்தொதிதாதிதொதிதேஹாம் ” இத்யாதி சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில்-

“ வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் பராஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும். இவர் கீழ் வ்யூஹத்ரயமென்றருளிச் செய்ததுக்கும் இங்கு வ்யூஹ வாஸாதவருண்டாக வருளிச் செய்ததுக்கும் விரோதமில்லை ”

என்று மாழுனிகள் அருளிச் செய்திருப்பது காண்க. அவ்விடத்திலையே “ ஏடுசுதிருஶ ஹேஹி நமான வழி நாலாதி வில்வழும் ” என்ற விடக்கு விவரணத்தில்

“ * ஸ்ரீயாஹி நவ வெவெவெது ஹேஹாஸாதியோ உதாஃ * என்று முப்பத் தொன்பதாக அஹிர்புத்தந்ய ஸம்ஹி தாதிதெனிலே சொல்விற்கிறபாகிலும் விஷ்வக்தீஸாங் ஸம்ஹிதையிலே முப்பத்தாரூகச் சொல்லியிருக்கையாலே இவர் ஷட்த்ரிமசத்தேஹாவின மென்றதில் குறையில்லை; இனி அந்த முப்பத்தொன்பதிலே மூன்றைக் குறைத்துக் கொள்ளுகையிறையுள்ளது; அவையாவன: கபிலாதத்தாத்தேய பரசுராமஞ்சபமான ஆஃவா ஶராவதாரங்கள்.”

என்றருளிச் செய்தார் மாழுனிகள்.

ஐகத் ஸ்ரீஷ்டிக்கு ப்ரதீயாஜநம் கேவல லீலை யென்று இன்னை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்ததை யதாப்ரமாணம் வியாக்கியானித்து விட்டு. உடனே ஆலை என்று தொடக்கி ஒரு

விரோதத்தை ப்ரஸ்கித்துப் பரிஹாரம் காட்டியருளி யிருப்பது ப்ரஹ்மஸுத்ரகாரர்க்கும் அறிவுட்டுமதாக வன்னது. அவர் * லோகவந் து லீலா கைவல்யம் * என்கிற ஸுத்ரத்து கூல் ஜகத்ஸ்ரஷ்டி கேவல லீலக்காகவே யென்றார். இதன் மேல் மணவாள மாழனிகள் * சென்று சென்றுகிலுங் கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத் தான் * * விசித்ரா தேவஸ்மபத்திரிச்வராய விதைதிதும் * இத்யாத்யநேக ப்ரமாணங்களைக் காட்டி சேதநருடைய உஜ்ஜீவங்ம் ப்ரயோஜனமாக ஜகத்ஸ்ரஷ்டி பண்ணினை என்று சொல்லுகிற இவ்வசனங்களுக்கு வையர்த்தயம் வாராதோ வென்று சங்கித்துப் பரிஹாரம் காட்டியிருப்பதாவது— “உலய ஸ்ரீயாஜநமுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் லீலை பூயோஜங் மென்ற விது ஸ்ரூபாரட்த்தைப் பற்றச் சொன்ன வித்தனை” என்று. இதற்கு மேலே பல வாக்யங்களை ஏட்டு இதை நன்கு ஸ்தாவித்திருப்பதும் மாழனிகளொருவர்க்கே விலமானது.

— முழுகூடுப்பாடும் பாந்தாடுயும். —

13 மாருகூடுப்படியில் “உபாயம் ஒவ்வொக்கையாலும் இவை நேரே உபாயமல்லாமையாலும் இம் ஏன்றும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பங்தமில்லை” என்கிற த்வயப்ரகரணாக்கூர்க்கீணயில்— சௌலித்திக்கு ஏத்யவஸாயாத்மகாரன மாநஸ ஸ்வீகார மொன்றுமே அமையும்; இம் ஏன்றும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பங்தமில்லை என்று தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில், பிள்ளை லோகாசாரர்யர் தாமே பரந்த படியில் “அதிகாரி பூர்த்திக்கு கரணத்ரயாம் அபைக்ஷிதமாயிருக்கும்” என்றாருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸுக்தியை யெடுத்துக்காட்டி ஸமங்வயப்படுத்தியிருக்குமாறு காண்க. Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

மணவாள மாழனிகள் திவ்ய ஸுத்திகளை ஊன்றி நோக்குமிடத்து, யத்திமான்களுக்கு விரோதம் தோன்றக்கூடிய இடங்களிலும் மஹாப்ராஜ்ஞார்களில் ஒருவர்க்கும் விரோதம் தோன்ற மாட்டாத விடங்களிலும் தம்முடைய விலக்கணரக்கு விஶேஷத்தாலே விரோதங்களை விளக்கிக் காட்டி ஸமஞ்ஜஸமான பரிஹாரங்களையும் ஸிருபிப்பது தவிருவதில்லையென்று தேறுவதால் ப்ரக்ருத விவாதம் வரை ஆராவதீவிஷயத்தில் ஸ்ரீமல்லோகாசாரர்ய ஸ்ரீஸுக்தி களில் பரஸ்பரவிரோதம் சிறிதே தனுமிருந்தாலுங்கூட மாழனிகள் உபேக்ஷித்திருக்கவே மாட்டார். அவர்க்குத் தோற்றுத்தும் தோற்று வின்ற மேதாவிகளின்கே மதைக்கு வியக்கவேண்டியதே.

விரோதநார் ப்ரஸ்விந்து நத் பரிஹாரம் பண்ணுவதாகக் காட்டாமே ஸமந்வாபம் காட்டின விடங்கள்.

ஸ்ரீ வசந்தஷ்டில் (63) “ரக்ஷணத்துக்கு அபைக்ஷிதம் ரக்ஷயத்வாருமதியே.” என்பது ஒரு கூர்கீண, நிருபாதிக ரக்ஷகனாவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச் சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது— நீ யெனக்கு ரக்ஷயம் என்றால் அல்லேனென்னேதே தன்னுடைய ரக்ஷயத்வத்தை இசைந்து நிற்குமத்தனையே வேண்டுவது என்பதாக இந்த கூர்கீணயின் பொருள். இப்படிச் சொல்லுமாலில் * ஸ்வஞ்ஜோடபி ஹி விசுவேஶ: ஸ்வா காருஷிகோடபி ஸந् । ஸ்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத்ருக்ஷயாபேக்ஷா் பிதிக்ஷை— ஸர்வஜ்ஞாபி ஹி விசுவேசஸ் ஸதா காருணிகோபி ஸந், ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித் ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதிக்ஷேத * என்கிற ப்ரஸ்வாதனத்தோடு விரோதிக்கின்றது. வாத் ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதிக்ஷேத * என்கிற ப்ரஸ்வாதனத்தோடு விரோதிக்கின்றது. ரக்ஷயானை சேதநலுடைய அபைக்ஷயைப் ப்ரதிக்ஷீப்பதாக இந்த ப்ரஸ்வாதனங்களையென்னில்; ரக்ஷயானை சேதநலுடைய அபைக்ஷயைப் ப்ரதிக்ஷீப்பதாக இந்த ப்ரஸ்வாதனங்களையென்னில்; அபைக்ஷயையை ஸ்ரீவசந்தஷ்டை கூர்கீணகை தெரிவிக்கொள்ள விரோதிக்கின்றது; அபைக்ஷயையை ஸ்ரீவசந்தஷ்டை கூர்கீணகை தெரிவிக்கொள்ள விரோதிக்கின்றது. ஆகவே விரோதம் ஸபஷ்டமாயிற்று. விசுவாக்க சிகாமணிகள் இப்படி விரோதிக்கின்றது. ஆகவே விரோதம் ஸபஷ்டமாயிற்று. விசுவாக்க சிகாமணிகள் இப்படி விரோதிக்கின்றது. முண்டாவதாக எடுத்துக் காட்டாமல் ஆச்சர்யமாக வாக்கியாஸம் செய்தருளியுள்ளார்;

“* ரக்ஷயாபேக்ஷாமென்கிற விடத்தில் சொல்லுகிற வபைக்ஷை ரக்ஷை)தாந—

“* ரக்ஷயாபேக்ஷாமென்கிற விடத்தில் சொல்லுகிற வபைக்ஷை ரக்ஷை)தாந— உதிரூதகமித்தனையென்று கருத்து.” என்று. [இதை ஸமர்த்திக்கின்ற ஸ்ரீஸுக்தியும் அடுத்தபடியே யுள்ளது; அதாவது—] “* யாச்ஞா ப்ரபத்தி; * ப்ரார்த்தநாமதி; * தியும் அடுத்தபடியே யுள்ளது; அதாவது—]

என்கிற ஸ்வீகரத்தை அப்ரதிஷேதத்யோதக மென்றிரே இவர் தாம் அருளிச் செய்தது.' என்று.

"த்ரெளபதிக்கு.....திருநாமமிரே" என்கிற ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திலும் இங்குள்ள நிர்வஹிக்கத் தக்க புடையுண்டு. அதனை விவரிக்கிறோம். "த்ரெளபதிக்கு ஆயத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிரே" என்ற சூர்ஜினக்கு வியாக்கியான மருஞ்சிறவர்— "திருநாமத்தைச் சொன்ன த்ரெளபதிக்கு வஸ்தரத்தை வழிப்பித்துக் கொடுத்தது கோவிந்தநாமமிரே" என்று இவ்வளவே யருளிச் செய்யலாமிருக்க, "த்ரெளபதிக்கு" என்கிற பதக்திற்கு அர்த்தமாக— " * சங்கசக்ர கதாபாணே ! த்வாரகாநிலயாச்யுத, கோவிந்த ! புண்டரீகாகு ! ரக்ஷ மாம் சரண கதாம்* என்று சரணம் புகுந்த த்ரெளபதிக்கு" என்றாருளிச் செய்திருக்கையாலே. த்ரெளபதி ப்ரபத்தி பண்ணின தாக ஸ்ரீவசநாஷனத்திலருளிச் செய்துள்ளபட அவன் செய்தது சரண கதிதானென்றும், அதனால் தான் அவனுக்கு மாண்சுணைமாகிற பலன் கைகூடிற்றென்றும். ஆனாலும் இங்கே வாசக ப்ரபாவாதிசயம் சொல்லுகிற பரகரணமாகையாலே இங்கு யருளிச் செய்வதில் விரோதமில்லை யென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் காட்டினபடி யன்றே இது.

நாமும் நமது நெற்காம்.

குவலயானக்தத்தில் தீக்கிதர் ரவிகனுடைய ச்லோக மொன்றை யெடுத்துக்காட்டுகிறார் * நஞ்சுசுக்மிதி ஜாவா தாம் பிரதி பிரேரிதம் மான : | தத்து தலைவர ரமதே ஹதா: பாணிநிரா வயஸ் - நபும்லகமிதி ஜ்ஞாத்வா தாம் ப்ரதி பிரேரிதம் மான : , தத்து தத்தைவ ரமதே ஹதா: பாணிநிரா வயம். * என்று. ஒரு காதலன் காதலியிடனித்திலே நெஞ்சைத் தூதுவிட்டானும்; தூது சென்ற நெஞ்ச திரும்பி வரவேண்டுமே. திரும்பவேயில்லையார்; அப்போது வருந்திச் சொல்லுகிறான காதலன்; பாணிநிர மஹர்ஷி விங்காருஶாலநத்திலே மந்ஸ்ஸை நடும்ஸக மென்று படித்ததனுடே இது ஸ்கா'ட்டா'ஸு உருமாகாமல் நாம் காரியத்தை விறைத்துமென நினைத்து இதைப் போகவிட்டோம்; இது அங்கேயே ரமத்துங்கிறது. இது நடும்ஸகமாமிருந்தால் காதலியின் பால் ரமித்து நிற்க ப்ரஸக்தியில்லை; பாணிநிர வாக்கை மேய்யென்று நம்பி மோசம் போன்னும். அந்த மஹர்ஷியினால் கெட்டோம் கெட்டோம், என்பதாக இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள். இது வொரு சமத்கார வார்த்தையேயாழிய வேறன்று. [இதை மேலே ஸிரிவாக நிருபிப்போம்.] இங்குள்ள ஆழ்வார்களும் பலவிடங்களில் பேசியுள்ளார்கள், * அப்புள்ளின் பின் போன தனி நெஞ்சம் - கண்டுநிற்குங்கொல் மீஞங்கொல் * கண்ணன் வைதுந்தனுடு என்னான் நெஞ்சினாரக் கண்டால் என்னைச் சொல்லி அவரிடை நிர்த்த செல்லி ரோ ? இதுவோதகவென்று இசைமின்களே * இவை திருவிருத்தப் பாசுரங்கள். * இழுந்த வெர்மாமை திறத்துப் போன என்னான் நெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார். உழுந்தனியாரைக் கொண்டு என்னுசாகோ * என்னுடைநன்றாதல் நங்கைமிர்கான் ! யானினிச் சொல்வதென ? என்னான்சென்னை நின்னி டையெனல்லேன்னாறு நீங்கொன் மலர்ப்பாதமடைந்ததுவே, * இல்லை திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள். இத்தகைய பாசுரங்கள் நம்மாழ்வாருடைய திவ்யாலைகளில் மலிந்து கிடக்கின்றன. திருமங்கையாழ்வாரும் * வாராய் மடநெஞ்சே ! வந்து, மணிவண்ணன் சீரார் திருத்துழாய்மாலை நமக்கருளித் தாரான் திருமென்றிரண்டத்திலைன்றதனை, ... ஆராயுமெலும் பணிகீட்டதன்றை னிலும்; போராதொழியாதே போந்திடு னியென்றெற்றது. காரார் கடல் வங்னனன் பின் போன நெஞ்சமும், வாராதே யென்னை மறந்தது தான் * என்றிப்புடைகளிலே பல பேசியுள்ளார். இவற்றின் பரமதாத்பர்யத்தை நாம் க்ரஹிக்குமாவில் தாங்கள் ஈ ந நுஸ்த நஸர்களாய் தழைக்கிறோம் தத்தில் ஊன்றியிருக்குப்படியைத் தெரிநித்தபடி' என்றிவ்வளவே கொள்ளலா மத்தனைபோக்குவெற்றும் கொள்ள இயலாது. இதை நம்முடைய திவ்யப்ரபந்த திவ்யர்த்த

தீரிகையில் பலவிடங்களில் விசுதமாக உபபாதித்திருக்கிறோம். பரமதாத்பர்யமாக நாம் கீழே காட்டிய பொருளைக் கொள்ளாமல் ஶாஸ்திரங்களை மேலே சென்றால், பரிஹரிக்க முடியாத ஆனை பம் விளையும். அதாவதென்னென்னில்;

உலகில் ஒருவனை உன்மத்தனைக்கிறோம். மநஸ் ஸஹகார மின்றியே வாய்வங்தபடியே பிதற்றுமவன் எவனே அவனையே உன்மத்தனைக்கிறோம். அநுன்மத்தன் பேசுவதெல்லாம் மநஸ்ஸஹகாரங் கொண்டே பேசப்படும். * என் நெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார் * இத்யாதி களான பாசுரங்களைப் பேசும்பொது ஆழ்வார் நெஞ்சோடு கூடியிருந்தாரா? நெஞ்சை விட்டுப் பிரிந்து தனியேயிருந்தாரா? என்று கேட்டால் யந்மனசா ஧்யாயதி தட்டாசா வடதி* மனः பूर्वो वागु-
तरः* आகையாலே நெஞ்சோடு கூடியிருந்தே பேசுகிறோர் என்று இதைந்து தீரவேண்டும். நெஞ்சை இல்லாது பேசுவோ முடியாது. “அாத்மா மனசா ஸ்த்ருயதே, மன இந்஦ியேண. இந்஦ியமாதே, ததः பிதிக்ஷம्” என்பர்கள் பராஸ்த்ரஜ்ஞர்கள். நெஞ்சோடு கூடாதே பேசினதென்றால் அது உன்மத்த பாவிதமீம் பென்னத் தட்டில்லை. ஆழ்வார்கள் * வன் பேய் மூலையுண்ட வாயன் தன் உன்மத்தன் காண்மினை * ஏறிய பித்தினைடு* இத்யாதிப்படியே ஒருவகையில் உன்மத்தர்களேயா னலும் அநங்விதமாகப் பேசுகிற உன்மத்தர்களல்லர். ஏவஞ்ச, நெஞ்சோடு கூடியிருந்தே பேசுகின்றவர்களான ஆழ்வார்களும் மற்றுமூன்ள கவிகளும் நெஞ்சைப் பிரித்து * என்னெஞ்சை ஒழிந்தது * என்றும் * ததூ ததெதுவ ராதை * என்றும் பேசினால் இதை ஸமங்விதமாக்கப் பார்க்கவேணும்.

தைத்திரீய யஜூர்வேதத்தில் இரண்டாவது காண்டம் ஜந்தாவது ப்ரஸ்நத்தில் வாக்கும் மநஸ்ஸாம் விவாதப்பட்டு ப்ரஜாபதியின் பக்கவிலே சென்று முறையிட்டும் பெற்றுக் கொண்ட வொரு முடிவு [ஒரு உபாக்கியானமாக] ஒதப்பட்டுள்ளது—*வாக் சமந்சார்த்தியேதாம் * என்று தொடங்கி. அதைச் சிறிது விவரிப்போ மிங்கு. [வாக் ச மனஶ ஆர்யோதாம்] வாக்கும் மனமும் விவாதப்பட்டன வென்கை. என்னவென்று விவரத மென்னில்; [அஃ ஦ேவே-
யோ ஹந்ய வஹமீதி வாகாவீந், அஃ ஦ேவேயோ இதி மனः] ஓவர்களின் பெருட்டு ஹவிஸ்ஸை நான் வஹிக்கிறேனென்று வாக்கு சொல்லிற்று; நீ யன்று நான்தான் என்று மனது சொல்லிற்று. இங்குள்ள பரஸ்பரம் சொல்லிக் கொள்ள விவாதம் முற்றிற்று. பிறகு என்ன நடந்த தென்னில்; [தௌ பிஜாபதி பிஜநமைதாம்] விவாதப்பட்ட வாக்கும் மனதும் ப்ரஜாபதியிடம் சென்று எங்களுடைய விவாதத்தைத் தீர்த்து வைக்கவேணு மென்றன. [ஸோத்ராதிப்ஜாபதி:] இருவருடைய விவாதத்தைத் தயும் செனியற்ற ப்ரஜாபதி முடிவு சொன்னார், என்னசொன்னாரென் வில்; [தூதிரேவ த்வ மனஸோட்ஸி] வாக்கே! மனதுதான் ப்ரபு; அந்த ப்ரபு இட்ட கட்டளையின்படி நீ பணி செய்யத் தேர்ந்திருப்பதைத்தனை. [யத்ர மனசா ஧்யாயதி தட்டாசா வடதீதி.] மனது நினைத்த தைத்த தானே வாக்காகிய நீ சொல்லமுடியும். ஆகவே உங்கு ப்ரபுத்வமில்லை— என்று ப்ரஜாபதி முடிவு கூறினார். பிறகு வாக்கு என்ன செய்ததென்ன; [தத் ஖லு தும்ய ந வாசா ஜுஹ-
னியத்ராவீந்] ப்ரஜாபதே! எனக்கு ப்ரதிகூலமாக நீ முடிவு சொன்ன படியாலே ஹோம விஶேஷங்களத்தில் உண்ணே நான் உச்சரிக்க மாட்டிட்டனினி— என்று வாக்கு கோபத்துடனே சொல்லிப் போய்விட்டது. அது ஆசாரத்தில் காண்கிறதோ வென்ன; [தஸ்மாநமனசா பிஜாபதே ஜுஹதி] வாக்கு சொன்னபடியே இப்பொதும் நடந்து வருகிறது. * பிஜாபதி மனசா ஧்யாயந் ஆघா-
வாயார்யதி * என்று வைத்திக் க்ரியைகளில் புரோஹி தர்கள் சொல்லிவருாது ப்ரஸித்தமன்றோ.

இவதத்திலுள்ள உபாக்கியானம் இங்குள்ள விவரிக்கப் பட்டது. இதனால் என்ன தெரிந்து கொண்டோ மென்றால், மனத்தைத் தலைப்படப் பிரித்துவிட்டு வாக்கு மட்டும் பேச இயலாது என்பதை உறுதியாகத் தெரிந்து கொண்டோம். இப்படியிருக்க. நெஞ்சை பிரித்து போனதாக வைத்தும், நெஞ்சை நோக்கிச் சொல்லுவதாக வைத்தும், நெஞ்சைக் கொண்டா

ஷக்கூருவதாக வைத்தும் வசந வ்யக்திகள் காணப் பட்டால் கேழே நாம் விவாரித்தபடி அதற் குப்பரம தாற்பரியம் காணவேணு மத்தனை. கண்ணபிரான் கிடையிலே *மந்மநா பவ மத் பக்தः* என்கிறோன். என்பால் பக்தி பண்ணு என்றாலே போதுமானது; என் பக்கவிலே மனத்தைவை. என்றும் சொல்ல வேணுமோ? என்று கேள்வி பிறக்கும். நம் போன்றவர்கள் அங்ய பரதையாலெங்கூட பக்தி செய்வது [அடிக்கை] உண்டாகையாலே அப்படி அவற் றுதய பக்தியைச் செய்யாதே என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. இங்குனே பல பல காட்டலாம். “நான் பகவானிடத்திலேயே நெஞ்சைச் செலுத்தி யிருக்கிறேன்” என்கிற விவகையை இவ் விதமான சொல்லை யிட்டே தெரிவிக்கவேணு மென்பதில்லை. உக்தி சதுரர்கள் சமத்காரசாலி களான பலவகைப்பட்ட வாக் விந்யாஸங்களாலே தெரிவிப்பர்கள். *நமஸ்தஸை கृतீ யே ந ஸு஧ா ராத்ரஷூக்தீ-

நமஸ் தஸ்மை கருதென யேந முதா ராஹூ வதாகுசெள்* என்கிறூர் சந்தர்ர லோக காரர். ராஹூவின் மனைவியினுடைய ஸ்தனங்களை வ்பர்த்தமாக்கினவர்க்கு வாக்கம் என்றது இதில். இங்கு முக்கியமாக விவகைத மென்ன? என்பதையும், இங்குனே ஶிரோவேஷ்டங் ப்ராணைபாம் போல் சொல்லுவதன் ரஸாதிப்ரயத்தையும் ஆலங்காரிகர்களன்றே அறியவல்லார்.

“ஹநாயு”ஶா விசூா” என்று ஒரு பெரியவர் சொல்லி வைத்தார். ஐந்தீர ஸுயாவஸ்தையை விட்டு ராணீவூ நஸுடாவஸ்தையை எய்துவதற்குள்ளே கல்வி பயில வேணும் என்பது இங்கு விவகைதம். யயாரூ-நாவரியான வொருவன் இக்கருத்தையறி யாதே காஞ்சாதூ நல்யாத்தில் கல்வியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறூர் பெரியவர் என்று- கொண்டு நிஷேக முஹார்த்தத்தன்று அதுவே நினைவாய்க் கை விளக்கீற்றி இரவெல்லாம் தேடி விட்டு ‘பெரியவர் பொய் சொன்னார்; இவரும் இனைய பெருமானைப் போன்றவரே’. என்று னும். இதற்கோன் விஷயம் பூசூதம் யாதெனில்; கேண்மின். யாருக்கும் எந்த பலனையும் கொடுப்பவன் எம்பெருமானே யல்லது அதேநகரியா கலாபம் எதுவுமன்று. *பலமத உபஷ்டி:*

என்கிற ப்ராந்மஸுத்ர பாஷ்யத்தில் ஏ (வ) வர்வஷங்கவி ராஷ்டிராஷ்டிரவெநுதாபிக்கப் பட்ட விஷயமிது. பூர்த்திலைம் பலன் கொடுத்தது; பூர்த்தி பயனளித்தது; நாமஸங்கீர்த்தனம் பலன் தந்தது. என்றென்று எத்தனை விதமாகச் சொன்னாலும் *ஸ்திரோத்திரா-ராதிதஸ் ஏவ ஭ாவாந் ஸர்வத் தீர்மானம்:

என்று ஸ்திரோத்திரா-ராதிதஸ் ஏவ ஭ாவாந் ஸர்வத் தீர்மானம் செய்கிற படிக்கும் பூர்த்தினாலே பூர்த்தி நாமஸங்கீர்த்தாரிகள் வாஜமாத்ரமாய். பூர்த்தினான் பரமபுருஷனே பலனளிப்பவனென்று தேறிநிற்கும்.

ஸஹஸ்ராம பாஷ்யத்திலே ஹட்டர் அற்புதமாக ஒன்று அருளிச் செய்கிறூர், எம் பெருமானை பூர்த்தங்குவதற்கு மிகப் பெரிய உபாயங்கள் வேண்டியிருக்க, மிகவும் லகுவான நாமஸங்கீர்த்தனமாகிற உபாயத்திலை அவன பூர்த்தங்கைய் விடுவானே? என்கிற ஶங்கையை உபகேஷபித்து ஆச்சரியமான ஸமாதான மருளிச் செய்கிறூர். லகுவும் மாருவமான காரியங்களன்று பயனளிப்பவை; பரமபுருஷன் பூர்த்தங்கைய்க் கொண்டு அவனன்றே பலனளிக்கிறோன். அவன் பெருப் பெருத்த உபாயங்களினாலும் பூர்த்தங்காதொழியலாம்; லகுவான உபாயத்தாலும் பூர்த்தங்கைய் விட்டேனென்று பகரலாம். அவனைத் தடியெடுத்தடித் துத் தகர்ப்பாயோ நீ? எனகிறூர். “... கிமய் ஦ண்டவாரித:?” என்பது அங்கு ஹட்டருடைய பூர்த்திக்கி. இதனால், “த்ரெளபதீ விஷயத்தில் எம்பெருமான் பூர்த்தங்கைய்ப் பலனளித்தரன். அவள் கோவினபடி மாநபங்கமாகாயேரக்ஷணம் செய்தருளினான்” என்கிற பரமார்த்தம் இசையப்பட்டதான் பின்பு, அப்பெருமான் பூர்த்தியிலை பூர்த்தங்களை? நாமஸங்கீர்த்தாத்தினால் பூர்த்தங்களை; எாகிற விசாராம், ‘அதனாலன்று இதனால்; இதனுலன்று, அதனால் என்று போன்றுவதும் விவேகிகளின் பணியன்று என்று முடிந்தது. *

“ திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.”

முழுகூப்படியில் தவயப்ரகரணத்தில் “ வாசனை — திருவடிகளை ” என்றாரிச் செய்தவுடனே, “ பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும் ” என்பது (146-ஆவது) குரலிகை. இதன் பொருளென்ன வென்றால், புருஷகாரக்ருத்யம் பண்ணிச் சேர்ப்பிக்கவல்லவளான பிராட்டிதானும் கைவிட்டாலும், * என்னியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்று, மவனு எம்பெருமான் தானும் கைவிட்டாலும் திருவடிகளானவை கைவிடமாட்டா — என்று பொருள். இங்கே விமர்சிக்கவேண்டும். எம் பெருமான் கைவிட்டாலும் திருவடிகள் விடமாட்டா என்னும் போது, எம்பெருமான் வேறாக வும் திருவடி வேறாகவும் இருப்பதாக இலாங்து தீரவேண்டும். அதாவது, திருவடியோடு கூடியிராத எம்பெருமானும், எம்பெருமானுடே கூடியிராத திருவடியும் தண்டகுல்லாதிகள் போலே தனிப்படக் காணத் தக்கவையாயிருக்கவேண்டும். உண்மையில் அப்படியுண்டோ? இல்லை. எம்பெருமான் என்னும்போது திருவடியோடு கூடிய எம்பெருமானே ஒத்துவண்; அப்படியே திருவடியென்னும் போது எம்பெருமானுக்கு அவயவழுதமாய்க் கொண்டிட அது தேறும். ஒன்றைவிட்டு ஒன்று தேறவே மாட்டாது. ஆகவே ‘ எம்பெருமான் விட்டாலும் திருவடிகள் விடாது ’ என்கிற வார்த்தை எப்படி ஸமஞ்ஜஸமாகும்? என்று சங்கை தோன்றிய திரும். எம்பெருமானுடைய நினைவுதானே கார்யகரமாகக் கூடியது. திருவடிகளுக்கென்று தனியாக வேரு நினைவு உண்டோ? கிடையாது. எம்பெருமான் கைவிட்டானென்றால் திருவடியும் கைவிட்டதாகவே ஒத்துவண்; திருவடி விடவில்லையென்றால் எம்பெருமானும் விடவில்லையென்றால் ஒத்துவண்; இதனை விடவிக்கூடிய நன்றாக நெஞ்சில் பதியவைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இங்குள்ள ஆய்க்கு அறியப்பெற்றால் ‘ எம்பெருமான் விடிலும் திருவடிகள் விடாது ’ என்கிற முதிர்ச்சியைப் பொருந்த வைப்பதற்கு வழி தேடியே யாகவேண்டும்.

திருவாய்மொழியில் (9-7-9) திருமழிக்களத்தில் தாதுவிடும் பதிகத்தில் “ தாம் தம்மைக் கொண்டு அகல்தல் தகவன்றென்று உரையிரோ ” என்றெருபாசரம். இங்கு வியாக்கியானம் எங்குள்ள யென்னில்; தாம் அகலவேண்டினால் தம்மை வைத்தன்றே போவது; இவ்வடிவைப் பிரிந்தார் பிழையார் என்றறியமாட்டாரோ? தம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறியாரோ? தம்மைப் பிரிந்த தசைரக்கு உதவுகைக்காகவன்றே திருமேனியியள்ளது. திருமேனியையுங் கொண்டு அகலுகை தகாதென்று சொல்லுங்கோளன்று சில புள்ளினங்களையிரக்கிறார்கள் - என்பதாக. எம்பெருமான் தான் பிரிந்து போனால் போகட்டும்; தன்னுடம்பையுங் கொண்டு அகன்று போவது தவறென்று சொல்லுங்கோள் - என்கிறவிது சமத்தார வார்த்தையையன்றே. ஒருவன் ‘ எனக்கு ஆசேரக்கயக் குறைவு ’ என்றானும். என்ன அநாரோக்யமென்று கேட்க. ‘ நடந்தால் உடம்பும் கூடக்கூட வருகின்றது; அது தான் வியாதி ’ என்றானும். இந்த விரோத வார்த்தையை நினைப்பூட்டுமதாகவன்றே இங்கு ஆழ்வார் பாசரமுள்ளது. தாம் தம்மைக்கொண்டு அகல்தல் தகவன்று :: தாம் அகன்று போனால் போகட்டும்; தாம் உடம்பையும் கொண்டு போவது தகவன்று; என்றனரே இங்குச் சொல்லுகிறது. உடம்பைக் கொண்டு போகாமல் தாம்மட்டும் அகன்று போவது எங்குள்ள யென்று கேட்டால் என்ன விடை? ஒரு விடையுமில்லை. எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் ஆழ்வாருக்குண்டான ஸ்ப்ருஹாதிஶயம் இங்குள்ள சொல்லுவித்தத்தன்-என்றுதான் கொள்ள வேண்டும். இங்குள்ள பல விடங்களுண்டு. அலங்காரபாஸ்தரத்தில் இத்தகைய வசநவ்யக்திகள் பல

பல கிடைக்கும். இங்கெல்லாம் தாத்பர்யார்த்தத்தில் நோக்கேயல்லது சப்தார்த்தத்தில் மட்டும் நோக்கு வைத்தால் அஸமஞ்ஜஸம் போலவே தோற்றும். இது போலவே “அவன் விடிலும் திருவடிகள் விடாது” என்ற பாக்குதல்தலத்திலும் திருவடியின் பெருமை காட்டுவதென்றே தாதபர்ய விஷயமாயிருக்கும்.

பாதுகாலவற்றத்தில் பாருகை பெருமானுடைய திருவடியைப் பற்றிக் கிடந்ததற்கும், சித்ரகூடத்தில் அத் திருவடியை விட்டு அகன்று பொன்தற்கும் காரண விசேஷங்கள் கூறுகின்றார் கவிகேளவி. அந்த ரசோக்தி விசேஷங்களைச் சிறிது விவரிக்கிறோம் கேண்மின்.

* யोषி஦்஭ूதदृष्टिं अपोदशकटस्थेमानि वैमानिकसौतस्विन्युपलभनानि भसितोदञ्चत्परीक्षिति च
दृत्यादित्रिपि दुर्वचानि पदयोः कृत्यानि मत्वेव — *

பெருமானுடைய திருவடிகளானவை கல்லீப் பெண்ணைக்கினவை, பொன்றச்சகடமுதைத்தலை, கங்கை நீர்கான்றலை, உத்தரைதன் சிறுவனையும்யைக்கொண்டவை, தூது செல்லத் துணிந்தலை - என்றிப்படிப்பட்ட பெருமைகளை யெண்ணைப் பாதுகைகள் திருவடிகளை இது காறும் விடாதே கிடந்தனவாம்; * மृशातुरसहोदरपणयभज्ञनस्वैरिणा பदेन विम्नेन से? ...— வெகு ஆர்த்தியோடு சரணம் புக்க பரதாழ்வானை நிர்தாகவிண்ணப்ரமாக வெறுத்துத் தள்ளின இத் திருவடியோடு உறவு நமக்கு உற்றதன்றென்று கொண்டு அகன்று போயினவாம் அந்திருவடிநிலைகள், இவ்விரண்டு சீலோகங்களையுமெடுத்து உபந்யஸிக்கப் புகுங்கேதாமாயின் ச்வோதாக்கள் புளகாங்கிதாம்படி உபந்பஸிக்கின்றோம். தந்துவப்பொருள் யாதென்று பார்க்க வேணும். இங்குத் திருவடிகளின் காரியமாகச் சொன்னவை யெல்லாம் பெருமானுடைய செய்கைகளையெல்லவா? கல்லீப் பெண்ணைக்குவது சகடத்தைச் சாடுவது முதலான செய்கைகள் பகவான் திருவுள்ளம் பற்றுமல் திருவடிகளால் மட்டும் ஸம்பவிக்கக்கூடியனவோ? பரதாழ்வானை நிர்தாகவிண்ணப்ரமாக வெறுத்துத் தள்ளினவன் இராமபிரானே யொழியத் திருவடிகள்லைவ. சரணகதனு பரதனைத் திருவடிகள் உதைத்தத்துத் தள்ளிவிட்டனவென்றும் வைத்துக்கொள்ளுவோம்; இதைத் திருவடிகள் ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்துவிட முடியுமா? எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றிச் செய்த செயல்களை ஏவற்றுக்குக் கருவிகளாயிருந்தவற்றின் மேலேற்றிச் சொல்லுவது சமத்காரசாலியான வாக்விந்யாஸவிசௌஷமத்தனையென்றோ. எம்பெருமான் விட்டாலும் திருவடிகள் விடமாட்டா வென்றதன் பரமதாற்பரியமென்ன வென்றால், எம்பெருமான் குற்றவானர்களை நிக்ரஹிக்க நினைத்தாலும் அவர்களை திருவடிகளைச் சிக்கனப் பிடித்துக் கொண்டால் நிக்ரஹாந்முகமாயிருந்த திருவுள்ளம் அநுக்ரஹமயமாக ஆய்விடும் என்பது தவிர வேறில்லை.

திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் பதிகந்தோற்றும் பயனுரைக்கும் நிகமனப்பாசரத்தில் - ஒப்பதுக்கம் அருளைகளை நிறுசெய்து விடுமென்றும், மாசறுத்து மதிநலமளிக்குமென்றும் மோக்கும் தருபென்றும்... இப்படி பலவாறு பயனுரைக்கப் படுகின்றது. இப்பயன்களை ஸாக்ஷாத் தாக அளிப்பவன் ஸாம்பெருமானன்பதும் அருளிச் சொல்களினைலேய அறியக்கூடகின்றது. ஆசார்யவந்ருதயத்தில் — “சாதுசனம் நண்ணை மயர்வை மாசறுக்கும்... என்னும் ஸாம்யத்தாலே வாழுன்பத்தினை தோற்றும் போலே பத்துப்பத்தானவிதின் ஆவிர்ப்பாவம்” (214.) என்கிற ஆசரியமான சூரையினால் இது விசதமாக அறியத்தக்கதாம். வாழுன்ஸச்வரனைடு பலபடியாலும் ஸாம்யத்தை வாலகமான திருவாய்மொழிக்கு உபபாதி துக்காட்டி, அவன் லோகரக்ஷனைர்த்தமாகப் பத்தவதாரபெடுத்தாப் போலே திருவாய்மொழியும் லோகரக்ஷனைர்த்தமாகப் பத்து ஶதமாய் அவதரித்ததென்று இந்த குர்ஜையில் அத்புதமான நிருப்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. வள்ளுக்குதிதியில் வாழுன்ன எம்பெருமான் செய்தருளும் செயல்களையீடு வாவகமான திருவாய்மொழி செய்வதாகச் சொல்லிற்கிற

யோழிய, அது வேறு இது வேறு என்று நினைப்பதற்கு அவகாசமேயில்லை. வாழுவாபக்கு களுக்கு ஹாஸுநவடாஹங்களாக இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள பத்து விஷயங்கள் எம் பெருமானுக்கும் திருவாய்மொழிக்கும் ஒத்திருப்பதாக நிர்வாஹிக்கப்பட்டிருப்பது போலவே, எம்பெருமானுக்கும் ப்ரபத்திக்கும் — எம்பெருமானுக்கும் திருநாமலங்கீர்த்தனத்திற்கும் — எம்பெருமானுக்கும் அவனத்யார்களுக்கும் ஒத்திருப்பதாக நிர்வாஹிக்கவும் ஒளசித்யமுண்டு; ஆங்காங்கு நிர்வாஹிக்கப்பட்டுமூன்று. இதற்குச் சார்பாக ஒரே விஷயம் இங்குக் கூறுவோம்;

மோக்ஷப்ரத்தவமென்பது எம்பெருமானுக்கே அஸாதாரணமானதென்பது யாவருமறிந்தது, இதனை எம்பெருமானுடையதாகவே கூறியுள்ளது போல பிராட்டியினுடையதாக அம் கூறியுள்ளது; * ஏவுமூரூபா-கைவி, ஸ்ரீ, வராசலம் வரதம் வா கூவெவூவிழுத்துவிலூ வாவுதெவிநீயடி * என்ற பூர்ணரத்தேகாசூ பூதீஸ்மக்தியிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் அது காணலாம். இதுபோல திருவாய்மொழியும் மோக்ஷம் கொடுக்குமதாகச் சொல்லப்படுகிறது; * கெடல்லாயிரத்துள்ளிவை பத்தும், கெடலில் வீடு செய்யும் * என்பது முதலான பல பாசரங்கள் காணக, இந்த மோக்ஷப்ரத்தவந்தன்னையே எம்பெருமானுருடைய செயலாகவும் அழுதனைர் நூற்றாதியில் கூறியுள்ளார் — * இராமானுசன். தன்னையெதினர்க்கு அத்தானங் கொடுப்பது தன்தகவென்னும் சரண் கொடுத்தே * என்பது முதலான பாசரங்களில், ஆக, மோக்ஷப்ரத்தவமாகிற ஒரு காரியம் இத்தனை வ்யக்திகளிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது கொண்டு இவ்விஷயத்தில் விரோதபரிஹாரமென்கிற வொரு நூல் அவதரிக்க வேண்டாமோ? த்ரெளபதிக்கு வஸ்தரம் வளரச் செய்தது ப்ரபத்தியன்று. நாமஸங்கீர்த்தனமே' என்று சொல்லி விரோத பரிஹாரம் பண்ணைப் பார்க்குமவர்கள் இங்கு எங்ஙனை விரோத பரிஹாரம் பண்ணைப் புகுகிருர்களைன்று பார்க்கவேணும். இத்தகைய ஸ்தலங்களில் விரோதமிருபபதாகக் கொண்டால் அந்த விரோதம் ஊர்ஜிதமாய் நிற்குமேயல்லது பரிஹாரம் காணவழியேயிரது.

த்ரெளபதியும் ப்ரபத்தியும்.

* ஸ்வஞ்ஜலோகங்குருநிதமாய்மோய் வந்தே ஸதா வசநமுஷண்஦ிவ்யஶாஸம் * என்று போற்றப்படும் பூர்வசங்குஷண திவ்ய சாஸ்தரத்தில் இருபத்து மூன்றாவது குர்ஜை முதல் பத்து குர்ஜைகளாலே ப்ரபத்தியைப் பற்றின விசீசங்கள் பரக்க நிருபிக்கப் பட்டுள்ளன, ப்ரபத்தியை எந்த அதிகாரியும் எந்த தேசத்திலும் எந்த காலத்திலும் எந்த ப்ரகாரமாகவும் எந்த பல வித்திக்காகவும் அருஷ்டிக்கலாமென்றும், இன்ன விஷயத்திலே செய்ய வேணுமென்கிற விஷய நியம மொன்று தவிரவேறு எந்த நியமமும் ப்ரபத்திக்குக் கிடையாதென்றும் பரக்க வருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வடித்தில் தர்மபுத்ரகாக காளியாதிகளை ஒருவிசை மட்டும் பேசி, த்ரெளபதியைப் பலகால் பேசியிருப்பது கொண்டே த்ரெளபதியானவள் ப்ரபத்தியினால் தான் பேறு பெற்றவளென்பது நிஸ்ஸம்ஶாய விபர்யயமாக நிர்ணயிக்கப் பட்டதாகும். இங்ஙனை யிருந்தும் “த்ரெளபதி, வஸ்தரமாகிற பலனை நாமஸங்கீர்த்தனமாகிற உபாயத்தினால் பெற்றுளே யோழிய ப்ரபத்தியினால் பெற்றுளில்லை” என்று சொல்லுமவர்கள் இக் கொள்கைக்குச் சார்பாக நிருபிக்கும் விஷயங்கள் மூன்று;

1. கண்ணபொன் நேரில் எழுந்தருளி விரோதியை யழித்து உதவி செய்யாமை;
2. பிராட்டியை முன்னிட்டு ப்ரபத்தி செய்யவேண்டியது முறைமையா யிருக்க வர்தா நம் செய்யாமை;

3. சரணகதியையும் செய்து நாமஸங்கீர்த்தனமும் பண்ணினொகையாலே சணல் கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்தர ந்யாயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிப் போனமை.

ஆக இம்முன்று காரணங்களும் ப்ரபத்தி பலிக்கவில்லை யென்பதற்கு ப்ரபலங்கள் என்கிறார்கள். இவை மிகவும் வெல்லவூஜ ஹேதுக்களென்றும், காரணபாஸ கோடியில் கூட பரிஹணிக்கத் தகாதவையென்றும் நன்கு நிருபிக்கிறோம்.

1. பூர்வங்குஷணங் தன்னிலையே ‘ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகள் மூவர்’ என்றருளிச் செய்து, அஜ்ஞர்களான அஸ்மாலிகளையும். ஐஞாநாதிகர்களான பூர்வங்கார்யர்களையும். பக்தி பரவர்களான ஆழ்வார்களையும் நிர்வீரித்துள்ளார் பின்னே ஓலாகாசார்யர். ஆக அஜ்ஞரும் ஐஞாநாயிகரும் ஹக்தி பரவஶருமாகிய இந்த ப்ரபங்கங்களுக்கு எம்பெருமான் நேராக வெழுந்தருளி ஸெவை ஸாதித்து ரக்ஷணம் செய்தருளின்தாக எங்கெனும் கேட்டதுண்டோ? விபவாதார காலத்தில் எம்பெருமான் பக்கவில் ரக்ஷணம் பெற்றவர்களில் சிலர்க்கு மட்டும் பகவத்ஸெவை நேராகக் கிடைத்த தென்று சொல்லத்தகுமை யொழிய * இராமட மூட்டு வாரைப் போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தைதையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போருமானும், கண்காண நிற்கில் ஆகிணயிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குக் கோற்றுதபடி நிற்பவனை எம்பெருமானுல் ப்ரபத்தியை வியாஜமாக ரகுகிக்கப்பட்டவர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள்லவா? அவர்களுடைய ரக்ஷணங்களை இல்லை செய்யும் வழியிலே பர்யவலிக்குமதான வாழ்த்தை விவேகிகள் செய்யலாமோ? ஸகல இதிஹாஸ ‘புாணங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் “பகவான் நேராக வெழுந்தருளி ஸெவை ஸாதித்து ரகுதித்தான்” என்று சொல்லக்கூடிய அதிகாரிகள் மிகவும் பரிமிதர்களாக வன்னிரூ தேறுவர்கள். ’த்ரெளபதியின் ப்ரபத்திக்கு எம்பெருமான் நேராக எழுந்தருளாமையினுடேல் அந்த ப்ரபத்தி பலிக்கவில்லை யென்பது வெள்ளிடை மலை’ என்பாருடைய ப்ரஜ்ஞரு விலக்ஷணமாக ஸெவை யுள்ளது.

2. பிராட்டியை முன்னிட்டு ப்ரபத்தி சொய்திலளொகையாலே ப்ரபத்தியின் பலனை யிழந்தாள் த்ரெளபதி— என்கிற வாழும் எடுத்துக் குறிக்கவும் தகாததாயிருக்கின்றதே இதைப் பற்றிப் பல வழிகளில் தெளிவு பிறப்பிக்கிறோம். (1) பிராட்டியை முன்னிட வேணு மென்பது மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்திக்கை யொழிய அது ப்ரபத்தி ஸாமாங்ய விஷயமன்று, (2) ப்ரபத்திக்கு கால நிபமமில்லாமையை யருளிச் செய்யுமிடத்தில் “இவ்வர்த்தம் மக்தரத்நத்தில் பிரயைவாத்திலே ஸாஸ்பஷ்டம்” என்று பின்னே ஓலாகாசாரியர் தாமே யருளிச் செய்திருப்பதை ஊன்றி நோக்கினால் இந்த வாழும் எழுவதற்கை இடமில்லை யென்பது விளங்கும். (3) மாநஸமான அத்யவஸாய விசேஷங்களே ப்ரபத்தியாகையாலே அந்த மாநஸ ப்ரபத்தியில் பிராட்டியின் புரஸ்காரம் இல்லை யென்பதைக் கூறுவதற்கு யாரும் அதிகாரியல்லர். (4) * நாஸீ புருபகாரே ந சாய்யேந ஹேதுநா। கேவல் ஸ்வேந்தையோ பிசே கஞ்சிகாசன* என்று எம்பெருமான் கூறுவதற்கு விசேஷித்து வகுப்புதர்களிடத்திலே இத்தகைய அவத்யம் சொல்லுவதற்குக் கூசவேண்டும்.

— இதனை நன்கு உபயாதிக்கிறோர் —

பூர்வங்குஷணாத்தின் உபக்ரமமீம் புருஷகார வைபவழும் உபாய வைபவழும் சொல்லுவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் (14. சூர்ஜை) “அறியாதவர்த்தங்களை யடைய அறிவித்து ஆசர்ய க்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிடுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவம் சொல்லிற்றுமிற்று.” என்பது மிக மிக நோக்கத் தக்கது. இங்கு மிக விபுலமான மனவாள மாறுளிகளின் வியாக்கியானம் வெளிப்பது. வியாக்கியானமை வேண்டா; மூலமை போதுமே.

இங்கு மூடவாக “அர்ஜாநனுக்கு இ-இதுவாரயூங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவனுக்காக” என்கிற சூர்ஜை ஜீவநாடியாக வள்ளது. அர்ஜாநனையும் நிரஸ்தீய கோடிலை சேர்த்துப் பேசி அன்னவனுக்கு இழி தொழில் செய்ததும், பரமரஹஸ்யத்தையுபதேசித்தது மேல்லாம் கண்ணாரோன் த்ரௌபதி பக்கவில் வைத்திருந்த பக்ஷபாதத்தினுலையே யென்பது இந்த சூர்ஜையின் பொருள். ஆக விப்படி பரமப்ரேம பாதரஷைதயான த்ரௌபதி பண்ணின ப்ரபத்திதானே மிகையென்று முடிந்து நிற்க, இவனுடைய ப்ரபத்தியில் ‘அது இல்லை இது இல்லை; அங்கம் தப்பிற்று, கரணம் குறைந்தது’ என்றிப்படி பழிப்புகள் சொல்லப் புறப்படுவது நம் ஆசார்ய திவ்யக்ரங்கள், நடையாடாத விடங்களில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களுக்கும் உற்றதன்று.

(3) சணல் கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்தர ந்யாயத்தை இங்கே நிழர்ச்சிப்பதானது அத்யந்த விபரீத பலனையே தந்து நிற்கும். ப்ரஹ்மாஸ்தர வைத்தைக் கெடுக்க வந்த சணற் கயிறு தானும் விமருமாயிற்றென்பது உலகறிந்த விஷயம், ஸுக்ருதத்தில் ஸுபத்தியை ஸு ஹரா-ஹராநத்தில் வைத்தால் சணற்கயிறு ஸ்தானத்தில் நாமஸங்கீர்த்தனமே யன்று நிற்பது. நின்றுல் இரண்டும் பழுதாயிற்றென்ற வேண்டுமே யொழிய ‘ப்ரபத்தி பழுதாயிற்று; நாம ஸங்கீர்த்தநத்தினுல் பலனுயிற்று’ என்று வாய் திறக்க வழியே கிடையாது. ஆக இவ்வளவாலும் ப்ரபத்தி பலிக்கவில்லை யென்பாருடைய வாழும் ஸர்வாத்மநா அநுபபங்க மென்று முடிக்கப்பட்டது.

← →

திருத்தம்.

சென்ற மாதத்தில் வெளிவந்த மாங்கல்ய விவருத்தி ஸ்தோத்ரம் 4-வது பக்கத்தில் 8-வது ச்லோக உரையில் சில பதங்கள் விடுபட்டிருப்பதால் கடைசி நான்கு வரிகளின் மீது அடியிற் கானும் ஐந்து வரிகளைக் கத்திரித்து ஒட்டிக் கொள்ளவும்.

அசேஷம் ஸ்ருஜதி, அச்யதரூபீ ஸங் அசேஷம் பரிபாதி. ருத்ரரூபீ ஸங் அசேஷம் ஹங்கி சென்று யோஜனை. [குணக்ரஹீ:] இங்கு குண சப்தமானது குணவான்களைச் சொல்லுகிறது. குணவான்களுக்குள்ளே தலைவன் என்கை. ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோஷயியாயிருப்பவனென்றவாறு. ஆக இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் எனக்கு மாங்கள்ய விவருத்தி ப்ரதஞ்சவேணும். (8)